

דא"ה רעוא דרעוין פרשת וארא תשס"ז

**וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי וְשְׁמֵי ה' לֹא
נִודַעְתִּי לָהֶם: (שיבוט ו', ג')**

צמצום בבחי' הגבורה של הספירות הגנוזות, ואח"כ המשיך הקו מהאור א"ס תוך מקום החלל והצמצום והוא בבחי' מידת התפארת של הספירות הגנוזות, וכ"ז הם בבחי' הג' צחצחות שהם שורש לכל הבריאה שנאצלו ע"י העשר ספירות הקדושות (מעולם א"ק ולמטה) בבחי' שלושת האבות שהם שורש לכל הברואים, ולזה רמז הכתוב 'וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל' שד"י היינו האבות הק' שהם בבחי' שד"י בסוד הג"ת השרשיים שהם שורש לכל יצור נברא, ושמי הוי"ה לא נודעתי להם, שכל שם הוי"ה הוא בסוד העשר ספירות הקדושות שבהם מנהיג השי"ת את העולם ובהם מכה למצרים ולפרעה שאינו מכיר בשם הוי"ה ב"ה, ורק משה זכה לגלות בחי' שמי הוי"ה שכנגד התורה הק'.

ב] וזה סוד הודש שבט שמאיר בו מזל דלי אשר הואיל משה באר את התורה הזאת (דברים א', ה) ודלה והשקה מתורת רבו לאחרים, כי דלי הוא בבחי' היסוד שמתגלה דייקא בחודש שבט שכנגד מידת ההוד ע"י משה רבינו שמסתיר פניו ומודה על האמת שאין בכוח

א] הנה נודע שהשי"ת מנהיג עולמו בעשר הספירות הקדושות, והנה למעלה מהעשר ספירות הקדושות מאירים הג' אורות צחצחות, ובהוציא ה' את בני ישראל מארץ מצרים גילה והאיר את העשר ספירות הקדושות כנגד עשרת המכות ובהם נתקיים עניין נגוף ורפוא, נגוף למצרים להכניע כל הקלי', ורפוא לישראל לראות בהתגלות הכורא ולהראות באצבע 'זה אל'י ואננהו' (שמות מ"ז, ב'), אמנם לפני עשר המכות עשה משה ג' אותות בפרעה לרמוז שלמעלה מהי"ס הקדושות ישנם ג' אורות הצחצחות שהם שורש לכל הי' ספירות שיחדיו עם הי' ספירות הם י"ג בבחי' י"ג מידות של רחמים, שהם עיקר ההתגלות של השי"ת שצריך כל אחד מישראל להשיגם, ואיתא בצמח צדק שהג' צחצחות הם כנגד שלושה אבות אברהם יצחק ויעקב.

כי הנה רצונו ית' בבריאת עולמו הוא בכדי להיטיב לנבראיו כמאמר הכתוב (תהלים פ"ט, ג) 'עולם חסד יבנה, וכל ההשפעה מהאור א"ס ב"ה הוא השפעה ממידת החסד אשר הוא השורש לכל הספירות הגנוזות, ואח"כ עשה השי"ת

של פניות וישות מעורב בו, וכן משה רבינו הסתיר פניו וירא מלהביט בכבוד ה' כי ידע שאין הנברא יוכל לגלות כבודו ית' ולפרסם שמו ית' בלתי לה' לבדו, וזה סוד הצמצום השרשי בסוד הגבורה השרשית של הספירות הגנוזות שהצדיק מחזיר האור שוב אל מאצילו.

ג] והנה עניין הצמצום הוא בסוד חודשי העיבור, שהודשי העיבור יש בהם סוד גדול בבחי' הצדיק היורד לבהי' גלות מצרים, ומצמצם אורו וחוזר להיות בבחי' העיבור לשוב למקורו הראשון כאשר רואה שאין הוא יכול לכוון בעבודתו בלתי לה' לבדו, ואמנם גם זה אין הוא בכלל תכלית העבודה הנרצית כי הרי סוכ"ם נתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים וזאת הרי הייתה כל מחשבת ותכלית הבריאה, והאדם צריך לבטל לגמרי דעתו ומחשבתו לעשות ולפעול התכלית מה שבקש הקב"ה בבריאת עולמו, וע"כ אחר עבור חודשי העיבור שבהם הצדיק סגור ומסוגר לבלתי לגלות כבודו ית' בתחתונים, אחר זאת בא הצדיק לבחי' לידה וממשיך אור התפארת שנכלל בקו האמצעי שגם הוא בבחי' אור ישר, אמנם יש בו שינוי מאור החסד, והוא שהקו האמצעי הוא כבריח התיכון המבריח מן הקצה עד הקצה להמשיך אור עצמי מאחר שהוא כלול גם מצד השמאל, ובכוחו לינוק משורש הקו מאור הכתר להאיר מלמעלה למטה מהכתר עד היסוד, וזהו בבחי' יעקב י' עקב' שבכוחו לגלות ולהאיר אור ה' עד למטה בעקביים, ואשר עי"כ הוא פועל בשלמות תכלית יצירת

הנאצל לפעול כלום, ולא בקש לעמוד בראש ישראל לגאלם, אלא הסתיר והצניע פניו ודייקא בזכות כן זכה להיות הגואל שמגלה אור היסוד, ודייקא בחודש ההוד שהצדיק מודה על האמת שאין בכוחו לפעול כלום, הואיל משה באר את התורה הזאת להשקות הצאן בתורת רבו מימי הנחל העליון.

והצדיק האמת בתחילת עבודתו משיג את בחי' החסד אשר חסד א"ל כל היום (תהלים נ"ב, ג') להשפיע מטובו ולגלות כבודו ית' בתחתונים ושברצונו להיטיב לנבראיו, והצדיק מפרסם אלקותו ית' בתחתונים, וכמו אברהם אבינו שבקש שכל באי העולם יכירו שיש מנהיג לבירה, ונטע אהלו ברשות הרבים שכל אחד שסר לאהלו ישיג וידע בכבוד ה', ואמנם אחר כל זאת משיג הצדיק בדעתו שאין בכוח הנאצל לכוון בתכלית לשם שמים בלתי ה' לבדו, וע"כ בא הצדיק שבבחי' יצחק אבינו וסוגר אהלו בפני המון העם לבלתי תהא לו מחשבת חוץ בפניות לכבוד עצמו, אלא ברצונו לעבוד את הבורא בתכלית האמת ובפנימיות נפשו, וכזה נעשה בחי' צמצום בבחי' אור חוזר בסוד הגבורות שנמשכין מתתא לעילא, ונעשה כמי שאומר שברצונו לשוב אל שורש מחצבתו אל הבורא ית', ולא להמשיך אור החסדים מלמעלה למטה, ואף שזוהי כל תכלית בריאת העולם לגלות כבודו ית' בתחתונים, אך הצדיק אינו מסכים לשקר בנפשו ולגלות כן באופן של ישות ופירוד, אלא מבקש שוב להתכלל במאצילו כי ירא פן לא תהא כוונתו לשם שמים רק כה אחר

אחר שהיהודי מודה בחודש ההוד שאדם להבל דמה ורק הבורא ית' בכוחו לעזור.

כי באמת עיקר עבודת היהודי בעולמו הוא להיות בטל ומבוטל לפניו ית' כמו שאמר הכתוב (תהלים ק"ה, כ"ד) כולם בחכמה עשית, חכמה אתון כ'ח-מ'ה, ובאמת גם כתר היא בבחי' הביטול בבחי' אין, והחילוק בין הביטול שבמדרגת החכמה אל הביטול שבמדרגת הכתר הוא שהביטול שבמדרגת החכמה הוא ביטול אל הבורא ית' מצד התורה הק' שהיא חכמתו של הקב"ה, והביטול מצד הכתר הוא ביטול אל השי"ת בביטול עצם מצד האמונה פשוטה במציאות הבורא, ואמנם אין שייך לבוא אל הכתר בלי הקדמת החכמה, וא"א להיות בטל אל הבורא ית' בביטול עצם ללא התורה הק', ורק אחר שהאדם מתבטל אל השי"ת דרך התורה הק' ומסכים בדעתו שיהיה רצונו כרצון בוראו אשר כתב בספר התורה הזאת יוכל לבוא למעלת הביטול שבמדרגת הכתר שהיא שורש האמונה והתשובה, ועל כגון דא אמר ה' 'הלואי אותי עזבו ותורתי שמרו', והיינו שבשביל להיות בטל ודבוק אליו ית' צריך להתבטל תחילה בפני תורת ה'.

כמו כן הוא בעבודת היהודים שיש לכל יהודי לעסוק בהם, וכמו שידוע שבעת שהבעש"ט הק' עשה עליית נשמה ועלה להיכלו של משיח ושאלו אימתי קאתי מר אזי נענה משמיא לכשיפוצו מעינותך הוצה ויוכלו לעשות ייחודים כמותך, והנה יש ייחודים של חכמה והם ייחודים שנעשים ע"י השמות הק' ותיבות

העולם לעשות לו ית' דירה לשכון בתחתונים.

ואלו שלושת העבודות של שלושת האבות הם בבחי' החג"ת השרשיים האורות הגנוזים באור א"ם, ומהם משתלשלים ויורדים כל העשר ספירות הקדושות, כמו שאמר הכתוב וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שדי', שהאבות הן הן המרכבה לשלושה ספירות הגנוזות חג"ת שכנגד השם שדי' בסוד שדיים העליונים, ואשר מהם תצא תורה שכנגד ושמי הוי"ה לא נודעתי להם, שהתורה הק' היא בסוד הקו הנמשך להאיר מהאור א"ם תוך כל העולמות.

ד] ולזה הואיל משה באר את התורה הזאת להיות דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים אחר שהגיע להתגלות אור הצחצחות שבבחי' א"ל שדי', ולולא זה א"א לבוא אל ההשגה של ושמי הוי"ה שכנגד העשר ספירות, דהנה בהגיע אחד בשבט שהוא ר"ה כבית שמאי שהם בבחי' הגבורות אזי מודה היהודי שאין בכוחו לפעול מאומה ומתעורר באור חוזר באור של יצחק אבינו שמחזיר האור למעלה לשורשו, והוא הכנה לבוא אל ט"ו בשבט שהוא בבחי' התפארת השרשי בבחי' יעקב אבינו, שמתגלה האור ישר באופן הרצוי בבחי' אור היסוד אור הייחוד שכנגד ט"ו בשבט, ונגלה הדבר שהשי"ת בוחר בנבראים לגלות ייחודו ולגלות הפירות והאילנות שהם התורה הק', כי בט"ו בשבט עולה שרף חדש באילן להתגלות התורה חדתא דעתיקא סתימאה שבני ישראל צריכים להשיגה

והיא המדרגה של 'הואיל משה באר את התורה הזאת' התורה דעתיקא סתימאה והיא בסוד אב ובן כחדא, דהג"ר דעתיק הוא בבחי' האין בבחי' אור הצחצחות והו"ת דעתיק הוא בבחי' התורה של אני, וכלומר שהנה דרך העבודה בד"כ הוא להיכנס אל אור האמונה פשוטה דרך ייחוד השמות הק' ותיבות התורה הק' כמו שאמר הר"ש מקינון שאחר כל הכוונות והייחודים צריך להתפלל כתינוק בן יומו, וכלומר שמתוך כל הכוונות צריך לבוא אל האמונה פשוטה שהיא למעלה מהכל ושהם עצמם הייחודים השרשיים, וכאשר יהודי הושב באמונה פשוטה הוא תופס ומשיג לכל שורש התורה בבת אחת, וכמו שהמליץ הר"ר ר' ברוך ממעזבוז עה"כ שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב (תהלים קי"ט, קס"ב), של'ל בג"מ ש"מ, והיינו שכאשר יהודי הושב באנכי הוי"ה אלקיך הוא כמו שתופס בדעתו לכל מסכתות הש"ס 'כמוצא שלל רב', ואמנם הצדיקים עולים למדרגה הגדולה יותר ונכנסים אל הביטול הגמור של העתיק בסוד הג"ר דעתיק שכנגד השלוש ספירות הג"ת השרשיים הגנוזות בעצמות, וכאים לגלות מחשבת הבריאה מצד החסד לגלות שפע אורו וחסדו ית', ומצד הגבורה שכאים שוב להיכלל במאציל כי רוצים לגלות כבודו רק מצד הפנימיות בשלמות, ואח"כ מצד מידת התפארת לגלות כבודו ית' בתחתונים בתורת שליח המבטל דעתו לרצון המשלה ושאינ רצונו כלום ממש בסוד הרישא דלא איתידע רק לעשות רצון הבורא ית' שנתאוה להיות לו דירה בתחתונים.

התורה שעל ידם מתבטלים ומתדבקים באורו ית', ויש ייחודים של הכתר והם ייחודים של אמונה פשוטה שהם גבוהים ונעלים מהייחודים של השמות הק', כי הייחודים של השמות הק' כוללים לכל ייחודי השמות הק' כחדא מחתא, והצדיק שמיחד השמות הק' בתפילתו וכן בעת אכילתו ובכל פעולה ופעולה שעושה הכל הוא לצורך שיעלה אל הייחודים של הכתר לאור באור האמונה פשוטה של מציאות הבורא ית', ובכל ריבוי השמות הק' שמכוונים הצדיקים בעת עבודתם ובעת אכילתם הוא לקיים הכתוב 'כולם בחכמה עשית' ומתגרמינן כולהו בחכמה איתבררו היינו שכל עבודת הצדיקים לברר הניצוצות ולגלות אלופו של עולם בכל מקום ומקום, וכן כל אדם יוכל לכוון בשערי העבודה הזאת וכגון בעת שיבוא דבר מאכל לידו יכוון מאכל בגימ' צ"א כנגד ייחוד הוי"ה אדנ"י וכו', ואחרי זה יבוא אל הייחודים של אמונה פשוטה שהם ייחודים השרשיים שכוללים לכל ייחודי השמות הק' והיא עולה על כולנה.

ה] ואמנם כבר כתב בספר ברית מנוחה שלמעלה מבחי' החכמה והאריך היא מדרגת העתיק שכוללת לב' העבודות הללו כחדא מחתא, דהנה מידת הכתר מתחלקת לב' חלקים האריך והעתיק, ועניין האריך היא האמונה הפשוטה בבורא ית' שהוא עיקר עבודת היהודי להלך בכל היום במחשבות של אמונה פשוטה בהשי"ת, ואמנם למעלה מהחכמה והאריך היא העבודה שבמדרגת העתיק שהיא עמוקה מני עמוק

השי"ת דרך התורה הק' והשמות הק', ואח"כ לעלות ולהכיר בגודל עניין האמונה פשוטה אשר מחשבה אחת של אמונה פשוטה היא השובה ככל התורה כולה, וגם כל ריבוי המחשבות שהצדיק מכוון בעת אכילתו אינם מגיעים למחשבה אחת של אמונה פשוטה, וכל הייחודים הקדושים הם רק להכין ולהזמין את האדם שיבוא ויעלה לידי אמונה פשוטה, ואמנם אח"כ הצדיק עולה להשגה גדולה יותר והוא שמאחד התורה הק' והשמות הק' באור האמונה פשוטה באופן שמאחד לבחי' הרדל"א הג"ר דעתיק עם הז"ת דעתיק, ונכנס להתבטלות הגמור של האמונה פשוטה ואעפ"כ הוא רואה לנגדו כל השמות הק' וכל הייחודים ונהנה מאור התענוג העליון של זה אל"י ואנוהו, הנה אל"י קוינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו, ומתענג על אור התורה הק' הואיל משה באר את התורה הזאת.

[ח] וזה בחי' יום ר"ה לאילן שהוא בבחי' אור היסוד שבו תלוי עניין הגאולה, שצריך אז להתעורר ביותר להשיג דעת קונו כי כל הגאולה תלויה בדעת, וכל ההסתרות והמיצרים שבכריאה הכל הוא מהמת חסרון הדעת בבחי' 'דעת קנית מה חסרת', וכדאיתא (לקו"ט כ"א) שגם כל החסרונות בבני היי מזוני הוא תלוי בחסרון הדעת שאין אנו מבקשים ורודפים אחר התורה הק' בכל ליבנו, וא"א לשוב אליו ית' לולא התורה הק', וא"א להשיג בכל דבר בין בגשמיות בין ברוחניות לולא שתהיה תורתך שעשועי, שהתורה הק' כוללת לכל

[ז] והנה בחי' רישא דלא איתידע מתאחדת עם הז"ת דעתיק שבתוך העשר ספירות הק' אשר יחדיו הם י"ג כנגד י"ג מידות של רחמים לגלות בחי' הכתוב (שמות ט"ו, ב') זה אל"י ואנוהו אל"י אבי וארוממנהו, שהוא בבחי' התגלות אור העתיק כמו שנאמר לעתיד לבוא שעתידי הקב"ה לעשות מהול לצדיקים וכ"א מראה באצבעו הנה אל"י קוינו זה קוינו לו ויושיענו (ישעיה כ"ה, ט'), כלומר אחר שהצדיק בתחילת עבודתו מכוון בכל השמות הק' והוא מבטל הכל אל השי"ת לאור האמונה הפשוטה בסוד (דברים ד, ט"ז) 'כי לא ראיתם כל תמונה', מ"מ אחר כל זאת הצדיק שבא למדרגת העתיק אדרבה בכל המראות קדושות הוא מגלה כבוד הבורא ית' ביתר שאת וביתר עוז, ובא להשיג כל מדרגה ומדרגה רוחנית להרגיש בנועם זיוה ע"ד שאומרים בזמירות שבת יגלה לן טעמי דבתריסר נהמי' היינו להרגיש בנועם ערכות של הי"ב הפרצופים, ולזה אמר השי"ת למשה שאף שהוא לא זכה להתגלות אור הצחצחות שבבחי' אל"י שדי' כמו האבות הק', אמנם ושמי הוי"ה לא נודעתי להם שבבחי' אחת גדול הגילוי של שמי הוי"ה והעשר ספירות קדושות, כי ע"י שהצדיק רואה לנגדו את בחי' האני של השי"ת בבחי' זה אל"י ואנוהו והוא מתדבק בשמות הק' ובייחודים בכח זה הוא מתדבק באור האמונה פשוטה באמת. שהיא תכלית הכל.

[ז] וע"כ עבודת האדם הוא בתחילה להיות בטל ומבוטל אל

להראות שאין בכח הנאצל לפעול מאומה ולמסור עצמו ביד הבורא ולהיכלל לגמרי במאצילו, וע"י כך יזכה לגלות האור של חמשה עשר בשבט לגלות ייחוד הבורא ית', ולהעלות שרף חדש באילן התורה הק' על ידי שיגלה ויוליד חלקו בתורה הק' ובהתגלות ייחודו ית' בתחתונים, וצריך לעמוד ולהתחנן הרבה לפני הבורא שנוכה לדעת התורה הק' שהיא הבת מלך שמביאה האדם לידי שלמות בדבקות ודעת הבורא בסוד 'אב ובן כחדא' שהתורה מהכרת ומקשרת הג"ר דעתיק שבסוד אב אל הזו"ת דעתיק שבבחי' בן, שע"י התורה הק' נכלל הנאצל במאצילו, והאדם צריך שיקיים הכתוב (תהלים קל"ב, ד') אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום להוי"ה, שצריך האדם להתעורר ולבקש בכל נפשו אחר התורה הק' שהיא כנגד שם הוי"ה, ולמה לא יראה האדם לעיניו כמה שהוא רחוק מכל חלקי התורה הק', הרי לב יודע מרת נפשו כמה רחוק מכל הקדושות שבעולם, וכמה צרות ומצוקות סובבות אותו בבני חיי מזוני שכל זה נגרם לו מחמת חסרונו בדעת התורה הק', ובעיקר צריך להשתוקק אחר החלק של הרזין דרזין שכוללת לכל חלקי התורה כאחד בסוד עולם א"ק שכולל לכל העולמות שהיא התורה דעתיקא סתימאה שתחזיר אותו שוב להתקרב אל מלכו של עולם ותגלה ותאיר לו את מציאות הבורא עד שיאמר זה אל"י ואנוהו, ולמה יסתובב האדם בעולם הזה כבהמה ולא יבקש לראות פני המרכבה ולקיים הכתוב (תהלים פ"ז, ה') שויתי ה' לנגדי תמיד.

העולמות ולכל המדרגות וצריך לרדוף ולבקש אחריה כל היום כולו, וכמו שאמרו חז"ל (נדרים מ"א ע"א) דדא ביה כולה ביה דלא ביה מה ביה, דהתורה הק' היא בת המלך ואם אין מבקשים אחריה אין לשום דבר ומדרגה שבעולם קיום אמיתי, וכאשר יש לו לאדם איזה חסרון בעניניו צריך שידע שמשמים הביאו עליו כל זאת בכדי שיראה ויכיר בערכו כאשר יש לו חסרון בתורה הק', ואע"פ שצריך האדם לרדוף ולבקש אחריה כל היום צריך האדם גם להיות רדוף אחר אמונת הבורא ית' להיות באין הגמור כלפי הבורא ית', עד שיבוא אל המדרגה להראות באצבע זה אל"י ואנוהו אלקי אבי וארומננהו, ואשר עי"כ יקיים 'הואיל משה באר את התורה הזאת' כאשר עיקר ייחוד הבורא והתגלותו בתחתונים הוא ע"י התורה הק', ובאמת בני ישראל כבר בווערת אש בנפשם ומשתוקקים אחר פרד"ם התורה שהם כנגד שמי הוי"ה ואחר הרזין דרזין שבבחי' התורה סתימאה שכנגד הקוצו של יו"ד שהצדיקים החלו כבר לגלות מעט מזעיר מהתורה הזאת.

ותחילה צריך לפסוע בדרך הימין ולהתוודע שאחר שהקב"ה בקש לעשות לו דירה בתחתונים ונתן לנו את התורה הק' אזי וודאי שכל יהודי יכול לזכות לאור התורה הק' באשר לכל אחד יש חלק ונחלה בתורה הק', ואח"כ יש לו לפסוע לצד השמאל שהוא בבחי' אחד בשבט שהוא ר"ה לאילן כדברי בית שמאי, ולירד ולהיכנס אל בחי' העיבור והצמצום דקדושה בדרך האור חוזר

זמתוך האין של החכמה באים אל האין של בחי' האריך ומתוך האין של האריך באים לכנוס אל האין של העתיק שאע"פ ששם הוא בבחי' אני אמנם שם, שהוא תכלית הביטול בסוד הרדל"א והאני הוא האני של השי"ת עצמו בבחי' 'אני הוי"ה אלקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים', והכל אחר שהנאצל מודה בייחוד הבורא וגם כאשר איזה אדם מיצר לו יידע שהכל הוא בשביל שיכנס יותר אל האין הגמור של אני הוי"ה אלקיכם, וככל שזוכים לגלות את ההוד כן מגלים את אור היסוד ואת הגואל שהוא בבחי' היסוד, כי עיקר הגאולה הוא שהשי"ת משרה שכינתו על האדם, וככל שהאדם מודה שאין בכוחו לפעול מאומה ובא לאין הגמור כן השי"ת משרה שכינתו בקרבו, כי עיקר הקדושה הוא להיות בבחי' אין וכל מה שיעבור עליו יכנס יותר לבחי' האין וע"י כך ימשיך אור היסוד שהוא אור הייחוד, ותחילת הייחוד הוא ביום הזה בר"ח שבט שהואיל משה באר את התורה הזאת, וההמשכה היא ביום חמשה עשר בשבט וגמרה ביום הפורים, והשי"ת יעזרנו לכנוס אל האין הגמור של 'וידעתם כי אני הוי"ה' (שמות ו', ז), ויתגלה האין ע"י התגלות האני של הבורא, למעלה מאשר בעת ביציאת מצרים ששם היתה התגלות הבורא רק בבחי' הארה והרגשה בלב, ולעתידי לבוא עין בעין יראו בשוב ה' ציון בביאת גואל"צ במהרה בימינו אמן.

ט] הנה יום ט"ו בשבט הוא היו"ט של מידת היסוד, והנה אור היסוד הוא גנוז וטמיר ונעלם במאוד וא"א לגלותו ולעשות הייחוד בידיים, כי אם ע"י מידת ההוד שכנגד חודש שבט ע"י הביטול הגמור אל השי"ת להודות לה' כי רק אני הוי"ה אלקיכם הוא המוציא אתכם מיד סבלות מצרים, וכמה שיהודי יותר נכנס אל מידת ההודיה אל השי"ת כן יכול הוא להיכנס אל אור היסוד, ואמנם אין הייחוד נגמר ע"י אור היסוד כל זמן שאין הנצה וההוד מסייעים ביד הייחוד והיינו שתחילת הייחוד נעשה בט"ו בשבט וגמר הייחוד נעשה בחנוכה ופורים שכנגד הנצה וההוד, והנה ביסוד עצמו ישנם ב' חלקים האחד בדרך אור חוזר מלמטה למעלה והשנית בדרך אור ישר מלמעלה, וב"ש שהם בבחי' אור הגבורה גילו שר"ה לאילנות בר"ה, וב"ה שהם בבחי' חסדים גילו שר"ה לאילנות שבו נעשה הייחוד הוא בט"ו בשבט, ואמנם א"א לזכות להמשיך אור הייחוד מלמעלה למטה ללא שמקדימים להמשיך האור חוזר מלמטה למעלה כאשר מודים ומתבטלים לגמרי לפני השי"ת ויודעים כי רק 'אני הוי"ה' אלקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים' (שמות ו', ז), וכמו שאמר הכעש"ט הק' שזהו עיקר עבודת היהודי להתבטל בפני בוראו באין הגמור, וכמו מרדכי היהודי שלא יכרע ולא ישתחוה וכפר בכל ע"ז שבעולם והתבטל באין הגמור לפני בוראו.

